

Гейл Форман „Къде беше?“

Събуждам се всяка сутрин и си казвам: това е само един ден, поредните двацет и четири часа, които трябва да преживея. Не знам кога точно започнах да се навивам така, нито пък защо. Звучи като мантра, а не посещавам никакви анонимни еди-кои си, макар че вероятно е наложително, за да мога да чета някои от глупостите, които пишат за мен. Повечето хора сигурно са готови да продадат единия си бъбрек, за да вкусат от живот като моя. Въпреки това изпитвам необходимост да си напомням колко кратък е един ден, да се уверявам, че, след като съм преживял вчера, ще преживея и днес.

Тази сутрин, след като, както обикновено, се мотая дълго, поглеждам към дигиталния часовник на нощното шкафче в хотела си. Показва 11,47 – тъмни зори за мен. Само че от рецепцията вече два пъти ми звънят за събуждане, а после и нашият мениджър Олдъс ми дрънна учтиво, но настойчиво. Да, поредният ден, ама се очертава доста натоварен.

Трябва да отида в студиото, за да запишем още няколко последни китарни трака за интернет версията на първия сингъл от току-що излезлия ни нов албум. Хитър номер. Същата песен, същите китарни партии, същите вокални ефекти, ама плащаш допълнително. „В днешно време трябва да изцеждаш по един долар от всяко пени“, обичат да повтарят костюмарите в звукозаписната компания.

След студиото на обяд ще давам интервю на репортерка от „Шафъл“. Тези две събития са показателни за онова, в което се е превърнал животът ми: пиша музика – което ми харесва, и говоря за писането на музика – което пък ненавиждам. Обаче това са двете страни на монетата. Когато Олдъс ми звънва за втори път, най-сетне изритвам завивката и вземам шишенцето с хапчетата си от масичката. Някакви успокоителни, които трябва да пия, когато се чувствам напрегнат.

А аз обикновено се чувствам напрегнат. Свикнал съм. Но откакто тръгнахме на турнето с трите концерта в мадисън Скуеър Гардън, започнах да чувствам и още нещо. Сякаш ей сега ще ме засмуче мощна и болезнена сила. Вихрена. Дали изобщо има такава дума? Нали си говориш сам, така че на кого му пука, скастриям се наум и лапвам две хапчета. Надявам боксерки и се запътвам към вратата на стаята си, където вече ме очаква кана горещо кафе. Оставена от служител на хотела, несъмнено строго инструктиран да не ме безпокои.

Допивам си кафето, обличам се, спускам се със служебния асансьор и излизам през страничния вход – мениджърът, който отговаря за гостите на хотела, любезно ми е предоставил специален достъп, за да се отскубвам от феновете във фойето. Навън на тротоара срещу ми бълва горещата пещ на Ню Йорк. Доста е потискащо, но поне въздухът е влажен. Напомня ми за Орегон, където вали непрекъснато и дори в най-горещите летни дни, когато по небето се носят къдриви бели облачета, сенките им напомнят, че лятната жегата е мимолетна и че дъждът може да рукне всеки момент.

В Лос Анджелис, където живея сега, почти никога не вали. И жегата няма край, обаче е суха. А местните използват засухата като дежурно извинение за цялата гореща гадост на града: „Навън е най-малко четирийсет градуса – хвалят се те, – ама поне е суха жегата!“

В Ню Йорк обаче е много влажно и докато стигна до студиото на десетина пресечки в пуст участък на Западна петдесет и някоя улица, косата ми, скрита под шапка, вече е влажна. Изваждам цигара от джоба си и ръцете ми треперят, докато паля. През последната близо година имам слаб тремор. Обстойните медицински прегледи не установиха нищо сериозно, просто нерви, и лекарите ме посъветваха да се захвана с йога. Олдъс ме чака навън под тентата пред студиото. Поглежда мен, после цигарата, после отново лицето ми. От начина, по който го прави, разбирам, че се опитва да

прецени дали да бъде доброто, или лошото ченге. Сигурно изглеждам ужасно, понеже той си избира ролята на добрия.

– Добро утро, слънчице – поздравява ме весело.

– Нима? И какво му е доброто? – опитвам се да прозвучат като шега думите ми.

– Формално погледнато, вече е следобед. Закъсняваме.

Угасвам цигарата си. Олдъс полага гигантската си и неуместно ласкава лапа на рамото ми.

– Трябва ни само един трак на китарата в „Захарче“ – нещо допълнително за феновете, че отново да купуват. – Той се смее и клати глава: в какво се е превърнал само браншът ни! – После си на обяд за „Шафъл“, към пет ще направим фотосесията от рубриката за рок мода на „Таймс“ с останалите от групата, накрая по едно бързо питие с няколко мангизлии от музикалната компания и аз тръгвам към летището. Утре имаш кратка срещичка с рекламния и с търговския отдел. Само се усмихвай и не говори много. А после си сам до Лондон.

Сам ли? Вместо да съм в топлото семейно лоно, където всички сме заедно? Как пък не, казвам. обаче наум. Напоследък все по-често ми се струва, че повечето разговори вода сам със себе си. Предвид половината неща, които си мисля, това сигурно е добър признак.

Този път обаче наистина ще бъда себе си. Олдъс и останалите от групата тази вечер отлитат за Англия. И аз трябваше да взема същия полет, но установих, че е петък тринайсети, затова категорично отказах! Достатъчно съм ужасен от това турне, поради което няма да откачам допълнително и да заминавам на всепризнатия ден на лошия късмет. Затова накарах олдъс да ми резервира билет за по-късна дата. Ще снимаме клип в Лондон, а после ще дадем няколко пресконференции, преди да започнем европейския клон от турнето си, тоест няма да пропусна концерт, а само предварителна среща с режисьора на клиповете ни. Изобщо не искам да ме запознава с художествените си виждания. Ще ми обяснява, когато започнем да снимаме.

Влизам след Олдъс в студиото и в звукоизолираната кабина, където той ме настанява пред една редица китари. От другата страна на стъклото седи продуцентът ни Стим и тонрежисьорите. Олдъс отива при тях.

– Добре, адам – обажда се Стим, – още един трак за бриджа и за припева. Само за да направим мотива още по-грабващ. Ще пуснем вокалите по време на миксирането.

– Трак, брак, мрак... Зацепих. – Слагам си слушалките и вземам китарата си, за да я настроя и да се разсвирия. Опитвам се да не забелязвам, че въпреки казаното от Олдъс преди малко, вече се чувствам сам. Самичък в звукоизолирана кабина. Не прекалявай с мисленето, нареждам си. Така се записва в модерно звукозаписно студио. Единственият проблем е, че се чувствах по същия начин и преди няколко вечери в Гардън. Горе на сцената, пред осемнайсет хиляди фенове и рамо до рамо с хората, които преди време ми бяха като семейство, се чувствах точно толкова самотен, колкото и в тази кабина.

Но все пак можеше да е и по-зле. Засвирвам, пръстите ми се раздвижват, ставам от столчето и започвам да блъскам, да скубя и да дърпам струните, докато китарата не завие точно както искам. или поне почти както искам. В това помещение има китари на стойност поне сто бона, обаче нито една не звучи толкова хубаво, колкото моята „лес Пол Джуниър“ – притежавах я от цяла вечност, с нея записах първите ни албуми и тъкмо нея в пристъп на глупост, на високомерие или на каквото е там друго, позволих да включат в благотворителен търг. лъскавите и скъпи заместители никога не звучат като нея, и на допир не са същите. Затова, напъна ли я докрай, успявам за секунда-две да се отнеса.

Обаче всичко приключва твърде бързо, тонрежисьорите ми стискат ръката и ми пожелават късмет на турнето, а Олдъс ме извежда от вратата и ме настанява в една кола със стъклена преграда между нас и шофьора, след което се понасяме по Девето авеню към Сохо и към хотелския ресторант, който рекламният отдел от звукозаписната ни компания е преценил като подходящо място за интервюто ни. Какво, да не мислят, че е по-слабо вероятно да дърдорят гръмки шуротии, ако ме боднат на скъпо публично място? Помня, че в началото интервюиращите пишеха за списания и блогове, бяха истински фенове и искаха да говорим най-вече за рокендрол, да обсъждаме музиката, при това с цялата банда. В повечето случаи се получаваше най-обикновен разговор, в който се надвиквахме и всеки безразборно изразяваше мнението си. Тогава не си слагах цедка на устата. Но сега репортерите разпитват мен и другите от бандата поотделно, като че ли са ченгета, пъхат мен и съучастниците ми в отделни килии и се опитват да ни накарат взаимно да се уличим.

Трябва да запалят, преди да влезем, затова двамата с Олдъс заставаме отпред на обедното слънце, а край нас започват да се тълпят хора, които ме зяпат, ама се преструват, че не го правят. Това е разликата между Ню Йорк и останалата част на света: хората и тук откачат по знаменитости като навсякъде, обаче нюйоркчани – или поне онези, които се смятат за изтънчени и минават покрай уличката в Сохо, където се намирам сега – се преструват, че не дават и пет пари, въпреки че се блещат иззад слънчевите си очила за по триста долара. Държат се презрително, когато хора от други градове нарушават този кодекс и искат автограф, както току-що направиха две момичето с фланелки с надпис „мичигански университет“, предизвиквайки раздразнението на триото сноби в съседство, които завъртяха театрално очи и ме изгледаха състрадателно. Като че ли проблемът са момичетата.

– Трябва да ти измислим по-добра маскировка, Дивако – казва Олдъс, след като момичетата се отдалечават, кискайки се развълнувано. Вече само той има право да ме нарича така. Преди всички го правеха заради фамилията ми, Уайлд, обаче веднъж потроших една хотелска стая и оттогава таблоидите превърнаха Дивака в мой неизменен прякор.

В този момент като по даден знак цъфва фотограф. Не мога да остана пред изискан хотел за повече от три минути, без да се случи нещо такова.

– Адам! Брин вътре ли е?

Снимка на двама ни с Брин струва около четири пъти повече, отколкото ако съм сам. Обаче след първото проблясване на светкавицата Олдъс разперва едната си ръка пред

обектива на този тип, а другата – пред лицето ми.

Подготвя ме за интервюто, докато ме въвежда вътре.

– Репортерката се казва Ванеса Льогран. Не е от ония сбавичосаните, които мразиш. млада е. Не е по-млада от теб, на двайсет и няколко, струва ми се. Пишеше за някакъв блог, преди да я дръпнат в „Шафъл“.

– За кой блог? – прекъсвам го. Олдъс рядко ме осведомява подробно относно репортерите, освен ако няма някаква причина.

– Не съм сигурен. май за „Габбер“.

– Ол, това е противен клюкарски сайт!

– „Шафъл“ обаче не е клюкарски. И става дума за корицата.

– Добре, както и да е – отговарям и влизам в ресторанта. Вътре масите са от стомана и стъкло и има кожени канапета като в милион други заведения, в които съм ходил. От тези ресторанти лъха ужасно самодоволство, но всъщност са просто твърде скъпа и префърцунена разновидност на „Макдоналдс“.

– Ето я, на ъгловата маса, блондинката с кичурите – казва Олдъс. – Сладуранка е. Не че край теб се усеща недостиг на сладурани... мамка му, не споменавай пред Брин, че съм го казал. Добре де, забрави. Ще седна на бара.

Олдъс ще остане по време на интервюто? Това е работа на рекламния ни агент, само дето аз отказвам да ме надзирават рекламни агенти. Явно наистина изглеждам доста скапано.

– На бавачка ли ми се правиш?

– Не, но реших, че малко подкрепление няма да ти се отрази зле.

Ванеса Льогран е готина. Или по-точно казано – секси. Няма значение, от начина, по който облизва устни и отмята коса назад, отсъждам, че тя го съзнава, което пък до голяма степен разваля ефекта. По китката ѝ се вие татуирана змия и съм готов да се обзаложа на платинения ни албум, че госпожицата има татуировка и на кръста. И наистина, когато се пресяга към чантата, за да извади дигиталния си диктофон, над ниската талия на джинсите ѝ се подава малка стрелка, сочеща надолу. Много шик.

– Здравсти, Адам – поздравява ме Ванеса и ме удостоява със заговорнически поглед, все едно сме стари дружки. – Позволи ми да призная, че съм ти страшен фен. „Невинни жертви“ ми помогна да преживея една смазваща раздяла през последната си година в колежа. Така че благодаря – усмихва ми се тя.

– Няма за какво.

– Сега искам да ти върна услугата, като напиша най-добрия портрет на „Шутинг Стар“, появявал се в мрежата. Така че дай да опънем жиците и да действаме.

Да опънем жиците ли? Хората изобщо дават ли си сметка, какви глупости дрънкат? Ванеса може и да ми се прави на нахакана рокаджийка, може и да се опитва да ме спечели с прямота или да ми покаже колко е земна, но каквото и да се опитва да ми пробута, не го искам.

– Става – отговарям кратко.

Приближава се келнер да ни вземе поръчката. Ванеса поръчва салата, аз – бира. Тя разлиства подвързания си с молескин бележник.

– Знам, че би трябвало да говорим за „Слънце кръвопиец“... – подема тя.

Тутакси се намръщвам. точно за това трябва да говорим. Затова съм тук – част от работата ми е да рекламирам албумите на „Шутинг Стар“, – не за да си споделяме тайни.

Ванеса пуска сирената.

– Слушам албума от седмици, а съм капризно момиче, на което трудно можеш да угодиш – отбелязва тя през смях. Чувам как Олдъс се прокашля от разстояние. Поглеждам го. Лепнал си е престорена усмивка от ухо до ухо и ме окуражава с вдигнати палци. Изглежда откачено. отново поглеждам към Ванеса и се насилвам да се усмихна. – Но сега, след излизането на втория ви голям албум и след категоричното налагане на по-твърдото ви звучене, както смятам всички ще се съгласят, искам да напиша обзорен материал. Да очертая развитието ви от емокор банда до издънка на аджита рока.

Издънка на аджита рока ли? Тези самодоволни деконструктивистки дрънканици отначало наистина ме вбесяваха. Мен ако питате, аз просто пишех песни, стихове, бриджове и рефрени. Обаче после, когато се прочухме, хората започнаха да подлагат на дисекция песните ни като жабите в час по биология, докато не остана нищо друго освен купчина вътрешности – дреболии, много по-незначителни от цялото.

Завъртам очи с лека досада, но Ванеса не забелязва, понеже се е съсредоточила над бележките си.

– Слушах някои пиратски записи на най-ранните ви неща. Клонят към попа и са доста сладникави в сравнение с музиката ви сега. Освен това изчетох всичко, писано за

вас, момчета, всеки блог, всеки постинг, всяка статия по списанията. И почти навсякъде се споменава така наречената „черна дупка“ на „Шутинг Стар“, обаче всъщност никой не опитва да проникне вътре. Имате един инди албум, който върви добре, прицелвате се в голямата игра, а изведнъж – изоставате. Тръгват слухове, че сте се разпаднали. После излиза „Невинни жертви“. И буф! – Ванеса изобразява експлозия, като разперва стиснатите си юмруци.

Жестът е театрален, но не съвсем лишен от основание. „Невинни жертви“ излезе преди две години и само един месец след появата си сингълът „Съживяване“ се озова в националните класации и стана адски популярен. Шегувахме се, че ако слушаш радио един час, със сигурност ще го пуснат.